

Výprava, kterou si dovolím označit za unikátní, začala celkem nenápadně v pátek ve čtvrt na pět před klubovnou. V nezvyklém počtu 6 účastníků (Kuba, Zuzka, Míra, Šárka, Matěj, Karča) jsme se rozjeli dolů na Dejvickou a šťastně překonali všechny nástrahy pražského metra, včetně přestupu na Muzeu. Přes veškeré nadšení a úsilí nám ale ujel vlak. Naštěstí jel za půl hodiny další, takže jsme v klidu koupili lístky a naskládali kola do vagonu. Cestou nenastaly žádné problémy, na zatarasené dveře si stěžovala pouze jedna dáma (jakoby ten vlak neměl dost jiných dveří). V Berouně jsme zjistili, že krám, kde prý mají děsně levnou a děsně dobrou točenou limonádu, už má zavřeno, takže jsme se přesunuli do dočasně opuštěného bytu, kde jsme přespávali. Večer se pak ještě chvíli povídalo a zpívalo u ohýnku.

Na sobotu byla naplánovaná trasa do Skryjí. Nejhorším úsekem bylo stoupání do Svaté (nebo Kublova?), ale všichni jsme to zvládli. Velkou atrakcí byl kopec, kde se flaška kutálí nahoru a dolů se musí šlapat. Vysvětlení po mně nechtějte, ale s magnetickým polem to prý nijak nesouvisí.

Kolem půl páté jsme dojeli ke Skryjským jezírkům, kde jsme překonali několik menších skal a balvanů. Tento vtipný úsek byl zároveň i posledním sobotním. Ubytovali jsme se v chatičkách a po večeri se znovu vypravili k Jezírkům, tentokrát bez kol. Když jsme se dostatečně pokochali přírodními krásami, vrátili jsme se do tábořiště, kde se nám nakonec podařilo rozdělat oheň a opéct pár buřtů. Za chvíli jsme se přesunuli k většímu ohništi, které nám přenechali místní chataři, ale ani tady oheň příliš nehořel. Kolem desáté se mladší odebrali do spacáků a my starší ještě chvíli marně foukali do ohně.

V neděli jsme měli v plánu dojet do Roztok u Křivokláta a odtud vlakem domů. Cesta vedla převážně kolem Berounky, takže žádné velké kopce. Naobědvali jsme se u Rozvědčíka (tam, kde jsme obědvali před 4 lety na vodě) a jeli dál.

Těžko říct, koho to napadlo, každopádně ještě před Křivoklátem jsme se rozhodli, že dojedeme až do Prahy. Prý to není až tak daleko a cestou nejsou žádné kopce. Jen ten jeden za Křivoklátem a ty dva za ním, na které

Cyklovýprava 25. - 27.4. 2008

Napsal uživatel Administrator

Pondělí, 17 Srpen 2009 12:15 - Aktualizováno Úterý, 18 Srpen 2009 19:20

Kuba zapomněl. No, vyšlápli jsme to, co nám také zbývalo. V Žilině jsme si udělali přestávku na zmrzlinu a u Kubovi babičky doplnili zásoby vody. Posledních cca 20 kilometrů už nebylo tak příjemných, ale nakonec jsme kolem deváté dojeli na Dědinu. U Purkrábků jsme si rozebrali batohy a rozjeli se domů.

Závěrem bych ráda podotkla, že zásadní podíl na realizaci této akce má Kuba, který zařídil a obstaral skoro všechno, od ubytování po odvoz batohů. Díky, Kubo!